

CZIGÁNY GYÖRGY

Vigasztalások

*Fölösleges a levegő.
Már nem kell lélegezni.
Mintha vas-köpeny méhükben
dajkált magzatuk volna a csönd,
jelentésüket elvetik a szavak.
Szabadon lengve szólnak,
miképp a harangok.*

*Ez az az éj. A gyönyörök
forrósága csap át rajtunk,
vidám létezés dobol
szorongó szívéinkben.
Jövendő titkok méhe
a koporsónk.*

*Mind emlékké válunk.
Minden élet másé.
Miénk minden halál.*

*Szelíd bizonyossága világít:
mindent beborító délután.
Törvény és szárnyalás
egyazon mozdulatlanságban.
Elcsitult színek égnek
pilláink alatt
káprázatosná, szomorúvá.
Ez az a táj, amelyen
nemrég Jézus járt.*